

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

Észak-Írország – látkep a kötéltúrástól

Túrák a Brit-szigeteken

A Brit-szigeteken jelenleg két ország osztozik, az Egyesült Királyság és Írország. Az előbbi – angol rövidítéssel a „juké” (UK), egészen pontosan Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága – legmagasabb csúcsa a Skóciában emelkedő 1343 méteres Ben Nevis. Mi történik azonban, ha a 2014-re kiírt népszavazás eredményeként az ország rész viszszanyeri 1707-ben elvesztett függetlenségét? A kampány és persze az ellenkampány beindult, az eredményt egyelőre nehéz megjósolni.

A „sikert” mindenesetre megelőlegeztük, és felkerestük a leendő (maradék) állam legmagasabb pontját, ami a Walesben emelkedő 1085 méteres Snowdon (welsh nyelven Yr Wyddfa) lesz. A saját parlamenttel, nemzeti bankkal és pénznyomtatási joggal rendelkező skótok számára a referendum során az érzellem és a politikai realitás kerülhet a mérleg két serpenyőjébe, a döntés tehát nem lesz könnyű. A mi helyzetünk egyszerűbbnek mutatkozott. Úgy gondoltuk, ha már Walesig elrepülünk, egyúttal járjuk sorra a többi országrészt, és másszunk fel Észak-Írország és Anglia legmagasabb pontjára is.

Fapados gépünk Manchesterben landolt, majd egy még fapadosabb, de pénztárcánk-nak megfelelő autót bérelve elindultunk tíz napos körutunkra. A Snowdon a hasonló nevű nemzeti parkban emelkedik, és mert túránk hétvégére esett, kirándulók tömegei lepték el a szálláshelyeket és a parkolókat. Az időjárás épp megérkezésünk napján kezdett javulni, a szakadó esőt rövid borongós időt követően vakító napsütés váltotta fel, és mindez szerencsére utunk végéig kitartott.

WALES CSÚCSÁRA – AKÁR KEREKESZÉKKEL

Első walesi túránk a Pen y Pass parkolóból indult, ahonnan jelzés ugyan nem vezet, de a „parkettázott” turistaút és a hétfégi tömeg lehetetlenné tette az eltévedést. Az útelágazásoknál emelkedő, vékony, függőleges kőtáblákon – az archív képek alapján – korábban útbaigazítás volt, ezeket azonban az idő vasfoga lekoptatta, és senkinek sem jutott eszébe pótolni. Később az északir és angol csúcsokon is csak hasonló információdömpinggel találkoztunk, lefelé haladva

pedig nem győztünk válaszolni a szemből érkező tanácstalan mászók kérdéseire.

A walesi csúcson köd fogadott, ami a fotózást nehezítette ugyan, de a fátlan, kopár tájon talán örülhettünk, hogy első túranapunkon még borongós időjárást fogtunk ki. A csúcs közvetlen közelébe fogaskerekűvel is fel lehet jutni, a legtöbben azonban nem így szeretnék hegyet mászni. Társai még egy kerekesszékes fiataalt is felhoztak, számos kötéllel biztosítva, nagy segítősapat kíséretében, akciójukat pedig filmre vették. A túra nem nehéz, a nyolcszáz méteres szintemelkedés leküzdése azonban ilyen körülmények mellett, kötelet húzva embert próbáló teljesítmény lehetett.

Walesi látogatásunk legszebb látványával nem a ködös csúcs, hanem egy útmenti erdő ajándékozott meg. Az éppen virágzó bókólok kékcsengő színesre festette és egészen meseszerűvé varázsolta a mohával fedett fák és sziklák miatt amúgy sem mindennapi tájat.

NEM SORMINTA – VÁROSNÉVI!

Walesben „Edward király, angol király...” egykori várainak romjai mellett a legtöbb látogató felkeresi a kimondhatatlanul hosszú nevű települést, melynek elnevezése rövidítve is Llanfairpwllgwyngyll. A nevet egy helyi walesi bárd találta ki tréfából a 19. században, és még a környékeliek sem tudják hibátlanul kimondani. Az egyik hostel tulajdonosa mindenestre büszkén említette, hogy ő ugyan nem, de gyermekei megtanulták és pontosan ejtik a nem mindennapi nevet. Ha valaki úgy véli, ilyen elnevezéssel egy település könnyen pártában marad, mert senki sem kíván testvérvárosa lenni, elárulom, hogy már kettővel is büszkélkedhetnek. Az egyik a francia Y, a másik a holland Ee.

ÉSZAK-ÍRORSZÁG ALACSONY CSÚCSA

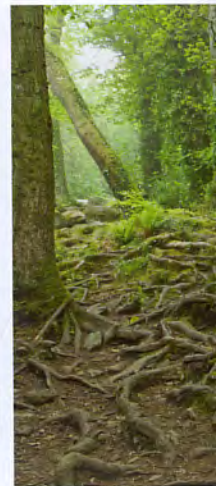
Walesből előbb Dublinba, majd a Temple Bar felkeresése után Észak-Írországra indultunk tovább. Útközben azt találgattuk, mikor léphettünk újra az Egyesült Királyság területére, mert csak annyit vettünk észre, hogy mások lettek a rendszámok, egy közlekedési tábla pedig arra figyelmeztetett, hogy a távolságok újra mérföldben

Beaumaris – Wales egyik váromja

Walesi városnév – nem sikerült összenyomni

és nem kilométerben értendők. A mindössze 853 méteres Slieve Donard, Észak-Írország legmagasabb pontja Newcastle (egyik a sok közül) szomszédságában emelkedik. Vélhetően ebből a könnyűnek tűnő csúcsból az elindulás előtt nem készültem fel eléggé, mert a túra első méterein csak ámultam, majd társaimat „rohannok vissza az állványért” megjegyzés kíséretében hamarosan faképnél hagytam. A patakyi szélességű Glen River hol sebes rohanásával, hol változatos alakú és méretű zúgóival kínált

Kőhíd az Angol-tóvidéken

újabb és újabb fotótémát, lényegesen meghosszabbítva a leírás szerint másfél órányi utat. Az erdőhatár fölött a táj arculata megváltozott, kopárabbá vált, jegyzeteim közé pedig az alábbi mondat került: Alul Korzika, felül Szardínia... A mediterrán élményt a tűző nap és a kék ég-bolt csak tovább fokozta, a csúcson tomboló hűvös szél azonban hamar visszarepített bennünket a valóságba.

Az Észak-Írországba látogatók első számú célpontja az Óriások útja. Az óceán partján több kilométernyi hosszúságban fekvő terület mintegy 40 ezer bazaltoszlopa és más vulkáni alakzata miatt méltán lett az UNESCO Világörökség része. A geológiai tanösvény mellett a környék másik látnivalója az egykoron halászok által használt, mára turistacélponttá avanzsált kötélhíd, a Carrick-a-rede. Érdekes, hogy

míg az Óriások Útja ingyenesen látogatható, addig a kötélhidas túrára belépőt kell váltani.

ÉS VÉGÜL A LEGMAGASABB ANGOL CSÚCS

Az északír főváros, Belfast felkeresése után komppal előbb Skóciába hajóztunk, majd a Római Birodalom egykori határát képező limes, Hadrianus falának vonalát keresztezve megérkeztünk az Angol-tóvidékre. Szállást a festői

Lefelé a walesi csúcstról

Az Angol-tóvidék

Kenswick városkában találtunk, innen indultunk másnap a legmagasabb angol csúcsra vezető túra kezdőpontját jelentő piciny Seathwaite településre.

Időközben újra hétvége lett, az ehhez társuló emberáradattal, pedig a túra brit-szigeteki barangolásunk legszelesebb napjára esett. Alul tavak, vízfolyások, feljebb útkeresés a sziklák között. Itt már szó sem volt déltengeri érzésről, a látvány inkább egy tátrai útvonalat juttatott az eszünkbe. A szél a csúcson tovább erősödött, repült minden, sapka, térkép, néha még az óvatlan túrázók is felborultak. Szinte hihetetlen, hogy a Skafell Pike mindössze 978 méterre emelkedik a tenger szintje fölé, bár a csúcs eléréséhez a hullámvasutazást beszámítva a parkolótól is ugyanennyi szintemelkedéssel kell

kisebb-nagyobb megmászkodó csúcsokat. Ezek mérete ugyan még a Kárpátokkal sem versenyezhet, a változatosságot tekintve azonban nincs szégyellnivalójuk. Ha a helyiek szokását követve a hétvégeken szeretnénk egyik vagy másik tájegységet felfedezni, érdemes szállásról előre gondoskodni vagy sátrat is csomagolni.

Erdőrészlet Észak-Írországhoz

Észak-Írország – óriási cipő az Óriások útján

Az angol csúcs nem Kékes